

Պարույր Սևակ

Բաժանության տեղն ու տեղը

Անտառը հիմա անչափ է նման
Չին-ճապոնական մի ակվարելի:
Ու ես էլ հիմա
Անգարդ եմ, ինչպես մանկական նկար:
Եվ լռություն է՝
Ծայրահե՛ղ այնքան,
Որ սարսափահար վիսկաց մի շնիկ
Եվ տեղն ու տեղը սարսափած լռեց:
Հետո՛, շա՛տ հետո,
Ինչ-որ մի որսորդ կրակեց հանկարծ,
Ու ներքև ընկավ... մի ձայն թռչնային՝
Չձայնագրվող ճնգոցով մի կարճ...
Բաց լուսամուտից ես նայում եմ դուրս:
Հետո՛, շա՛տ հետո,
Նայում եմ նաև բաց լուսամուտին.
Կարծես թե ներկը այս լուսամուտի,
Լուռ լաց է եղել ինչ-որ ժամանակ,
Եվ արցունքներն են կարծրացել հետո,
Հետո՞, թե գուցե տեղն ու տեղը հենց...
Խնձորի այգին այգի չէ կարծես,
Այլ... մի բացօթյա դիահերձարան.

Մահի պես ճերմակ սավանների տակ
Ծառերն են իրենց դողը փաթաթում...
Խեղճ պատշգամբը ողջունում է ինձ,
Եվ տեղն ու տեղն էլ հրաժեշտ տալիս.
Ես ներս եմ մտնում,
Եվ իմ ետևից դուռը փակելով՝
Հենց տեղն ու տեղը մկրատում-զցում
Սուրսայր-սրակող ցրտի մի պատառ,
Որ իմ սենյակի սուտ ամառվա մեջ
Իրեն զգում է մի վտարանդի
Կամ խեղճ ու կրակ մի աքսորական
Եվ տեղն ու տեղը մեռնում է իսկույն...
Ա՛խ, ո՛ր էր հիմա չար արեգակը հանկարծ բարկանա՛ր,
Ելման գետերին վերստի՛ն զցեր գառանցանքի մեջ,
Այս հերձարանը կրկի՛ն դարձրներ խնձորի այգի,
Այս սուտ ամռանը ստիպեր գործել ինքնասպանությո՛ւն,
Այս խեղճ անտառը դարձներ կրկի՛ն յուղաներկ կտավ,
Այս լուսամուտի ներկին ստիպեր նորի՛ց արտասվել,
Ինձ էլ ստիպեր, որ այս ամենը լքեի՛ մեկից,
Եվ մինչև անգամ թե չպատահեր ավտոմեքենա՝
Կիլոմետրերը կուլ տայի ոտքով
Ու... հասնեի քե՛զ:
Իսկ եթե հանկարծ դու գարմանայիր
Իմ անակնկալ-անսպասելի այս այցի վրա՝
Վիրավորանքըս
Հենց տե՛ղն ու տե՛ղը մեզ կբաժաներ...

18.III.1964թ.

Դիլիջան